

λοιδοριῶν, δρσίλουσιν αὐτῇ εὐχαριστίας μᾶλλον οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι οἱ οὐδὲν πλέον ἐλπίζαντες παρ' αὐτῆς. Ὁ δὲ «*Ἀσμοδαῖος*» ἐλπίζει ὅτι, ἂν ἡ δικαία αὐτῆ εὐχὴ τοῦ ἔθνους εἰσακουσθῆ καὶ παρὰ τῶν δικαστῶν, πᾶσι πλέον ὁ ἀπὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους συνταράσσων ἡμᾶς ἐκτροχιασμὸς καὶ ἐπανέρχεται πάλιν τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος εἰς τὸν ἑμαλὸν δρόμον τῆς συνήθους θυσίας τῶν συμφερόντων, ἰδρωτῶν καὶ τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ εἰς τὰς θεμιτὰς καὶ καθιερωμένας ὑπερβάσεις καὶ παρανομίας τῶν κομματάρχων του, πρὸς ἐκπύρησιν ἢ διατήρησιν τῆς ἐξουσίας

Θ.

Ἄρ' ὅτου ὑπάρχει ἑλληνικὸν κοινοβούλιον οὐδέποτε νομίζομεν, ἀντήχησαν ὑπὸ τούδε θόλου αὐτοῦ λόγοι μᾶλλον ἔθνοςωτήριαι τῶν τοῦ κ. Ζωχιῶ, πρωτεῖναντος νὰ δευθῆ ἀνὰ μία πρεσβεία καλοπληρωμένη εἰς ἕκαστον τῶν τριῶν κομματάρχων, ἵνα διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως αὐτῶν ἡσυχάσῃ ὁ τόπος.

Καὶ αὐτὸς ὁ Liebig ἢ ὁ κ. Ζαβιτσᾶνος μεγάλως ἤθελον δυσκολευθῆ, ἂν ἐπεφορτίζοντο ν' ἀναλύσωσιν ἐκ τίνων στοιχείων συνίστατο ἡ προχθεσινὴ τοῦ ὑπουργείου πλειονοψηφία. Ὅπως δὲ ἦτοτε ὁ κ. Τρικούρης ἐν τῇ συγκρούσει ταύτῃ ἀνέλαθεν ἀπέναντι τοῦ κ. Κουμουνοδούρου, κρημιζομένου εἰς τὸν ποταμὸν ὑπὸ τοῦ πρῶτον συμμάχου του, τὸ πρόσωπον σωτηρίου terre-neuve.

Τὸ πέμπτον κόμμα συμπληρώσαν ἐσχάτως τὸ εἰκοστὸν πρῶτον αὐτοῦ μέλος, καθίσταται ἀπὸ τοῦδε ἐνῆλικον.

Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ὡς ἐμποροδικῶν, διελθὼν τὴν δικογραφίαν καὶ σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον ἀπορρίπτει τὴν ἔνστασιν κατὰ τῆς κυρίας Σοφῆραντῆ ἐπὶ ἀφωνία ὡς μὴ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ νόμου καὶ καταδικάζει τὸ κοινὸν τῆς πρωτεύουσας ν' ἀκούῃ αὐτὴν καθ' ἑσπέρας.

Ὁ Λαός, ἀφοῦ ἀπηλπίσθη νὰ μετασχηματίσῃ τὸ πολιτεύμα, μετασχηματισθεὶς ὁ ἴδιος, καταχωρίζει τακτικῶς εἰς πᾶν φύλλον νεοελληνικὴν παράφρασιν τῶν ὁρήνων τοῦ Ἱερσμίου.

Οἱ τρεῖς σύμμαχοι κομματάρχαι κατόπιν τῆς τελευταίας ἐν τῇ βουλῇ ψηφοφορίας, φοβούμενοι μὴ ἐπέλθῃ σύγχυσις εἰς τὰ ποίμνιά των, ἀπεφάσισαν, ὡς ἡκούσαμεν, νὰ ἐνδύσωσιν ἕκαστος τοὺς ἑαυτοῦ δι' ἰδιαιτέρως στολῆς.

Τὸ κείμενον τοῦ ὑπογραφέντος πρωτοκόλλου δὲν ἔγεινε γνωστὸν κρινόντες ὁμῶς ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ κ. Δελη-

γεώργη ὑποθέττομεν ὅτι οἱ ὄροι, ἐφ' οἷς ὑπεσχέθη νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν κ. Κουμουνοδούρον, περιέχονται ἐν τῷ κατωτέρῳ δημόδει ζητῶ «*Ὅταν ἐγὼ ἐπιπέσω, σὸ νὰ περιπατήσῃς περὶ ἐμοῦ, καὶ ὅταν σὸ περιπατεῖς περὶ ἐμοῦ, ἐγὼ νὰ ἐπιπέσω*».

Πασιγνωστὸν εἶναι τὸ ρητὸν «*time is money*» καὶ ἡ ἑλληνικὴ αὐτοῦ παράφρασις «*τὰ πολλὰ λόγια εἶναι πτώχεια*». Προχθὲς, παρελθούσης πρὸ πολλοῦ τῆς ὥρας τοῦ γυμνασίου καὶ παρατεινομένης τῆς συζητήσεως ἐν τῇ Βουλῇ, ἑπτανήσιός τις βουλευτῆς εὔρεν ὡραίαν variatione τῶν ἀνωτέρω ἀνακράζας «*Τὰ πολλὰ λόγια εἶναι πείρα*».

Ὁ ἀρχιτέκτων Πυλὸς ἐβεβαίωσεν ἡμᾶς ὅτι ἐπρότεινε ὅπου δεῖ τὸ μὲν βουλευτήριον ἡμῶν νὰ μετασχηματίσῃ ἀντὶ μικρᾶς δαπάνης εἰς καλὸν θέατρον, τὸ δὲ ἡμιτελὲς θέατρον εἰς ἀξιολόγον βουλευτήριον ἀντὶ τριακοσίων χιλιάδων δραχμῶν. Ἄλλ' ἡ πρότασις ἀπῆρσεν εἰς τὸν κ. Ζαίμην, παρατηρήσαντα ὅτι, ἀφοῦ πρόκειται ἐν ἤδη βουλευτήριον νὰ μεταβληθῆ εἰς κκυργιοδικεῖον, ἡ ἄμεσος μεταβολὴ καὶ τοῦ ἄλλου εἰς θέατρον δύναται νὰ προξενήσῃ κακὴν ἐντύπωσιν.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

Ἐπαρχιακὰ

Ἄργοςτόλιον 2 Δεκεμβρίου 1875.

Ἐτοῦτοι οἱ ταξιδιάρχοι μας εἶναι ἀθρόωτοι περίεργοι. Προχθὲς ἕνας ἀπὸ ἑαυτοὺς ἔλεγε πῶς ἦτανε σ' ἕναν τόπον ὅπου οἱ συγγραφεῖς πρὶν ἀρχίσουν τὸ σύγγραμμά τους, βάνονται καὶ στοχάζονται: 1^{ον} ἂν τὸ σύγγραμμά ἐκεῖνο ἦθελ' εἶναι ὠφέλιμο σ' τὴν κοινωνία; 2^{ον} ἂν ἦναι ἀρκετοὶ νὰ τὸ γράψουνε καθὼς πρέπει; 3^{ον} ἀφοῦ τὸ γράψουνε, βάνονται πάλι καὶ τὸ σπουδάζουνε, γιὰ νὰν τὸ κατασταίνουν ἀληθινὰ ἄξιο νὰ παρουσιασθῆ στὴν κοινωνία.

«Καὶ ποῦ εἶν' αὐτὸς ὁ τόπος;» τὸν ἠρώτησε κῆποιος, «εἶναι ἴσως εἰς τὴν Εὐρώπῃ;»

«Ὅχι». Λέει ἐκεῖνος,

«Εἶναι λοιπὸν εἰς τὴν Ἀσία;»

«Μήτε».

«Στὴν Ἀφρική, στὴν Ἀμερική, στὴν Ὀκεανία; . . .»

«Ὅχι, ὄχι, ὄχι.»

«Μὰ ποῦ λοιπὸν εἶν' αὐτὸς ὁ τόπος;»

«Εἶναι, λέει, στὸν ἀπώτατον πλανήτην τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος; εἰς τὸν Προσειδῶνα!»

«Καὶ γιατί, λέν' ἐκεῖνοι, τόσο μακρὰ;»

«Ἐπειδὴ, λέει ἐκεῖνος, οἱ ἄλλοι πλανῆτες, διὰ τὴν κοντακιανότητά τους μὲ τὴ γῆ μας, συμμετέχουν κ' ἐκεῖνοι κῆπως ἀπὸ τὸ χαραχτῆρα τῶν ἐδικῶν μας ἀνθρώπων.»

Καλὰ τοῦ Ἑπιμηνοῦρια.

Τὸ ἔθνος τὸ Ἑλληνικὸ ἐξῆπνησε! Ἐκοιμήθηκε ἐκεῖ κοντὰ τὸν ὕπνον τοῦ Ἐπιμενίδου. Μὰ τέλος πάντων ἐξῆπνησε!